

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.049 van 20 juli 2000
in de zaak A. 73.705/VII-15.327.**

In zake : XXX,
wonende te BRUSSEL,

tegen :

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken,
2. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Indische nationaliteit, op 25 maart 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 1997 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 30 oktober 1996 tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij betekend op 11 februari 1997;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 5 februari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 30 mei 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 juni 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad
L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat O. LEROUX die, loco Advocaten Ph. VANDE CASTEELE en M. FORGES verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Indische nationaliteit, komt op 28 oktober 1996 in België aan en verklaart zich vluchteling op 30 oktober 1996. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Hindi en het Engels, met behulp van een tolk.

1.2. De beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 30 oktober 1996 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten is als volgt gemotiveerd :

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Toepassing van art. 52 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993 :

daar de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;

Betrokkene beweert sinds 1990 te werken voor de 'Hezbul Mujaheddin'-partij en zou in deze hoedanigheid strijden voor een onafhankelijk Kashmir. Omwille hiervan zou hij bedreigd worden door het leger . Hij werd echter nooit gearresteerd noch opgesloten. Bijgevolg verliet hij preventief het land en getuigen zijn motieven niet van een gegronde vrees voor vervolging.

(...)"

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 1997 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 30 oktober 1996 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 9 januari 1997 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Urdu-Hindi machtig is.

Betrokkene, die de Indiase nationaliteit beweert te bezitten, stelt dat hij lid is van de 'Hezbul Mujaheddin' (H.M.) sedert 1990 en zou hebben deelgenomen aan 'H.M.'-bijeenkomsten en betogingen en ook 'H.M.'-posters hebben aangeplakt. In april 1996 zou hij op een 'H.M.'-bijeenkomst te Srinagar zijn gearresteerd. Na drie dagen zou hij spontaan zijn vrijgelaten. Tijdens een woelige 'H.M.'-demonstratie op 12 augustus 1996 zou het leger brutaal zijn tussengekomen en zouden veel huizen van moslims, waaronder ook zijn eigen huis, in brand zijn gestoken te Maharadja Bazaar. Zijn zus,

die zich in het huis bevond, zou in de brand zijn omgekomen en het leger zou diezelfde dag ook zijn beide broers hebben doodgeschoten. Hijzelf zou kunnen ontkomen zijn en ging naar een partijvriend te 'Tattoo ground', waar hij bleef van 12 augustus 1996 tot 30 augustus 1996. Op 1 september 1996 zou hij per vliegtuig van Srinagar naar Delhi zijn gereisd, waar hij een reisagent contacteerde. De reisagent liet hem onderduiken in een huis te Delhi tot hij op 27 september het land verliet.

Betrokkene(s) relaas wordt ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden t.o.v. zijn initiële verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo spreekt hij zich tegen m.b.t. de omstandigheden van de dood van zijn familieleden (broer en zus doodgeschoten op 12 augustus 1996, terwijl zijn andere broer zou zijn gedood terwijl hijzelf achteraf onderdook te Delhi in de periode van 1 september 1996 tot 27 september 1996, versus zijn twee broers werden doodgeschoten door het Indische leger op 12 augustus 1996 en zijn zus kwam diezelfde dag om in huis nadat het leger er brand had gesticht) en m.b.t. de organisatie van zijn reis naar het buitenland (zelf 250.000 roepies betaald aan de reisagent versus onwetend over het betaalde bedrag, daar burens, vrienden en familieleden alles voor hem regelden).

Er wijzen bovendien ernstige twijfels bij zijn bewering in Srinagar geboren en getogen te zijn : hij houdt vol dat er in Srinagar géén meer is, terwijl het 'DAL LAKE' het karakter van Srinagar mee bepaalt.

Hij is tenslotte niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument, waardoor zijn reisweg, identiteit en nationaliteit niet kunnen worden geverifieerd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 30 oktober 1996.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden

teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).".

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt :

"Middel 1 : Machtsoverschrijding en onwettige motieven

- 3.a. De Commissaris-generaal stelt dat er (een) aantal tegenstrijdigheden zijn t.a.v. verzoekers initiële verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat er twijfels zijn bij zijn afkomst uit Srinagar en dat hij tenslotte niet in het bezit is van de vereiste papieren. De aanvankelijke weigeringsbeslissing verweet verzoeker van preventief het land te hebben verlaten.
- 3.b. Dit zijn de motieven die de bestreden beslissing schragen.
4. Deze motieven zijn o.i. onwettig en machtsoverschrijdend.
- 5.a. Men zal aldus vaststellen dat men aan verzoeker bij zijn onthaal in België heeft doen 'erkennen' dat de taal van de procedure de nederlandse taal moest zijn. Aan verzoeker werd geen werkelijke keuze gelaten. Het enige document dat in Hindi vertaald werd is het franstalig document, waarbij 'votre lieu d'inscription dans un premier temps sera le petit château'. De wijze waarop verzoekers eerste verklaringen werden 'vertaald' is derhalve niet keurig geweest en dit kan een poging tot vaststellen van tegenstrijdigheden tussen 'aanvankelijke' en 'latere' verklaringen niet rechtmatig ondersteunen.
- 5.b. Het verwijt (of te wel motief) dat verzoeker niet over de nodige papieren beschikt is bovendien niet geldig; een vluchteling is vaak per definitie niet in het bezit van deze documenten.
- 5.c. Voorts is het verwijt dat verzoeker het oord Srinagar niet kent, onterecht; verzoeker kent zijn oorspronkelijk oord; desnoods kan de Raad van State dit met een onderzoeksmaatregel laten nagaan. Er blijkt niet uit het dossier dat (de) verwerende partij met de vereiste zorgvuldigheid het verhoor over verzoekers kennis van zijn vroegere woonplaats heeft gedaan.

- 5.d. Om al deze redenen is verzoekers middel gegrond. (De) verwerende partij heeft niet haar bevoegdheden correct uitgeoefend om tot een correcte en zorgvuldige beslissing te kunnen komen.";

2.1.2. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel voorhoudt dat de motivering van de bestreden beslissing onwettig is en door machtsoverschrijding aangetast; dat verzoeker het middel evenwel uitsluitend onderbouwt met affirmaties en nalaat concreet aan te tonen dat zijn verklaringen niet keurig zouden vertaald geweest zijn en dat de verwerende partij het verhoor over zijn kennis van zijn vroegere woonplaats niet met de vereiste zorgvuldigheid zou hebben gevoerd; dat verzoeker bijgevolg niet aantoonst dat de Commissaris-generaal niet kon vaststellen dat de aanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is; dat het middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt :

"Middel 2 : Schending van het gelijkheidsbeginsel en van de art. 10 en 11 van de Grondwet, evenals van de formele motiveringsplicht, bepaald door art. 2 en 3 van de wet van 9 juli 1991.

- 6.a. Luidens art. 51/4 van de wet van 15 december 1980, ingevoerd bij wet van 10 juli 1996, kiest de vluchteling de taal van de procedure (2. al. 2). Wanneer evenwel hij om een tolk verzoekt, bepaalt de Minister de taal van de procedure in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties (2. al. 3); geen afzonderlijk beroep is mogelijk.
- 6.b. In casu werd de nederlandse procedure opgelegd zonder enige formele motivering door de afgevaardigde van de Minister.
- 6.c. Verzoeker, eenmaal bijgestaan door tolk en/of raadsman of hulpverleners, heeft een fransstalig eerste verzoek ingediend op 5 november 1996. Deze optie heeft evenwel niets gewijzigd aan de administratieve 'taalkeuze'.
- 7.a. Verzoeker stelt dat de door de Minister opgelegde taalkeuze niet formeel gemotiveerd

is. Deze deelbeslissing - welke niet voor afzonderlijk beroep vatbaar was (art. 51/4.2.al.2, fine) - dient vernietigd te worden en brengt de vernietiging van latere akten met zich mede.

- 7.b. Voorts is er geen verschil in behandeling tussen de vluchteling, die verklaart geen beroep te zullen doen op een tolk, en de vluchteling die dit wel verklaart. De ene kan de taal van het onderzoek kiezen; de andere kan dit nooit.

Deze discriminatie betreft een fundamentele keuze en belangt de behoorlijke rechtsbedeling aan; ze is onredelijk en niet te verantwoorden. De omstandigheid dat beroep zou moeten gedaan worden doet niets terzake aan, zeker omdat - minstens de facto voor verzoekers moedertaal - er niet minder franstalige tolken voorhanden zullen zijn dan nederlandse tolken zijn.

- 7.c. Dit verwijt treft een wetsnorm; bijgevolg verzoeker verzoeker U het Arbitragehof te bevragen als volgt :

'Schendt het art. 51/4.2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoerd bij art. 2 van de wet van 10 juli 1996, niet de art. 10 en 11 van de Grondwet ?";

2.2.2.1. Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, de beslissing inzake de opgelegde taalkeuze een louter voorbereidende handeling is, die derhalve niet het voorwerp van een annulatieberoep kan uitmaken;

2.2.2.2. Overwegende dat, wat het tweede onderdeel betreft, artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 2 van de wet van 10 juli 1996, bepaalt :

"§ 1 Het onderzoek van de in de artikelen 50 en 51 bedoelde verklaring of aanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede

die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2 De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50 of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3 In de eventuele daaropvolgende procedures voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en voor de Raad van State wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing";

dat het Arbitragehof in zijn arrest nr. 77/97 van 17 december 1997 (*B.S.*, 28 januari 1998) voormelde bepaling aan de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet heeft getoetst en daarmee in overeenstemming heeft bevonden, dat het Arbitragehof meer bepaald heeft geoordeeld :

"dat de betwiste bepalingen niet het recht, voor de asielzoekers, raken om uitdrukkelijk het Frans of het Nederlands als proceduretaal te kiezen. In zoverre de asielzoekers aldus de taal kunnen bepalen waarin hun aanvraag zal worden onderzocht, worden zij niet anders behandeld dan de gebruikers van de centrale diensten bedoeld in de artikelen 41 en 42 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Het is slechts wanneer zij de bijstand van een tolk vragen dat de asielzoekers, in tegenstelling tot de gebruikers van de centrale diensten, die mogelijkheid om zelf de proceduretaal te kiezen, verliezen. (...) Die maatregel blijkt redelijkerwijze verantwoord te zijn ten aanzien van de door de wetgever nagestreefde doelstellingen. Op grond van het feit dat een asielzoeker om de bijstand van een tolk verzoekt, kan immers worden vermoed dat hij van het Nederlands net zoals van het Frans geen of slechts een onvolmaakte en in ieder geval onvoldoende

kennis heeft om, zelfstandig, in een van die beide talen zijn aanvraag te volgen en ze te verdedigen. Aangezien de vrije keuze van de proceduretaal niet ertoe leidt dat de asielzoeker, daadwerkelijk en zelfstandig, de aldus gekozen taal gebruikt, heeft de wetgever kunnen oordelen dat het in dat geval gepast was aan de overheden de zorg over te laten zelf de taal voor de behandeling van de asielaanvraag vast te stellen : die maatregel blijkt relevant te zijn, zowel ten aanzien van de zorg om te vermijden dat een proceduretaal eventueel wordt bevoordeeld wegens andere motieven dan de kennis van de genoemde taal als ten aanzien van de zorg een zekere soepelheid te garanderen bij de verdeling van de aanvragen onder de diensten; hij blijkt bovendien niet onevenredig te zijn, vermits het optreden van een tolk het de asielzoeker in ieder geval mogelijk maakt, onafhankelijk van de in aanmerking genomen proceduretaal, gebruik te maken van de door hem gekozen taal";

dat het Arbitragehof in zijn arresten nr. 96/98 van 24 september 1998, nr. 39/99 van 30 maart 1999 en nr. 88/99 van 15 juli 1999 die rechtspraak heeft bevestigd;

2.2.2.3. Overwegende dat artikel 26, § 2, eerste en derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof als volgt luiden :

"§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Arbitragehof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

(...).

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden :

1/. wanneer het Arbitragehof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met hetzelfde onderwerp;

2/. wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen;

3/. wanneer de wet, het decreet of de in artikel 26bis van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt.";

Overwegende dat niet kan worden aangenomen dat de bijzondere Wetgever, door de invoeging van artikel 26, § 2, derde lid, van de bijzondere wet, de partijen voor de Raad van State de mogelijkheid zou hebben willen verlenen, om met een louter dilatoir oogmerk en om de procedure nodeloos te "rekken", prejudiciële vragen aan het Arbitragehof te laten stellen, die enkel de rol van dat Hof nodeloos zouden belasten en de gerechtelijke achterstand bij de Raad van State zou doen toenemen; dat de in dat artikel opgenomen, versterkte verplichting, voor onder meer de Raad van State, om prejudiciële vragen te stellen, ook al heeft het Arbitragehof reeds uitspraak gedaan over een vraag met hetzelfde voorwerp, moet worden bepaald in het licht van de ratio legis van dat artikel; dat de ratio legis, enerzijds, het monopolie is van het Arbitragehof inzake grondwettigheidstoetsing te vrijwaren, door te vermijden dat rechtscolleges waarvan de beslissingen niet vatbaar zijn voor het aanwenden van enig rechtsmiddel, bij onduidelijkheid daarover, zelf de draagwijdte van de arresten van het Arbitragehof zouden bepalen en zich in de plaats zouden stellen van dat Hof, anderzijds, het Arbitragehof de mogelijkheid te bieden om zijn rechtspraak te wijzigen, aan te vullen of te nuanceren; dat in casu geen van die twee bekommernissen in het gedrang komt, door de door verzoeker geformuleerde vraag niet te stellen;

Overwegende dat de draagwijdte van de rechtspraak van het Arbitragehof betreffende de grondwettigheid van voormelde bepaling volkomen duidelijk en eenduidig is; dat er op dit ogenblik geen enkel element voorhanden is op grond waarvan het Arbitragehof er zou kunnen toe worden gebracht te overwegen, zijn rechtspraak, op voornoemd punt, te wijzigen of te nuanceren; dat er immers noch enige

evolutie binnen de normatieve context, -zoals de totstandkoming van een nieuwe grondwetsbepaling of de ratificering door België van een Internationaal Verdrag-, noch enige evolutie in de rechtspraak van het Arbitragehof zelf, te onderkennen valt, die zulks aannemelijk maakt; dat verzoeker overigens hieromtrent geen enkel gegeven of argument naar voor brengt; dat geen enkel relevant juridisch aspect wordt aangehaald door verzoeker, dat het Arbitragehof niet in de beantwoording van de gestelde grondwettigheidsvraag heeft kunnen betrekken; dat derhalve de Raad van State dan ook niet gehouden is, om op grond van artikel 26, § 2, eerste en derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 de door verzoeker geformuleerde prejudiciële vragen aan het Arbitragehof te stellen;

2.2.2.4. Overwegende dat het middel bijgevolg niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, na beraad, op twintig juli tweeduizend, door :

de HH. L. LAVRYSEN,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad

K. VANHOUTTE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

L. LAVRYSEN.